

[Justitsministeren.]

§ 225, stk. 4, som så ofte er diskuteret her i det høje ting, og hvorefter den, der mod betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år, straffes. Det har i diskussionen om denne bestemmelse været hævdet, at den har haft en række skadevirkninger. Man har påstået, at den medførte øget volds- og afpresningskriminalitet over for homoseksuelle og en tilbageholdenhed hos disse med hensyn til at indgive politianmeldelse om forbrydelser begået imod dem. Muligheden af sådanne virkninger kan vel ikke ganske afvises, men har dog intet sikkert grundlag i den undersøgelse, som justitsministeriet har ladet foretage, og som omtales i lovforslagets bemærkninger. På den anden side er der efter min mening heller ikke fremkommet klare holdepunkter for, at bestemmelsen har medført en begrænsning af den homoseksuelle prostitution. Under hensyn hertil og til de principielle betænkeligheder, en bestemmelse af denne karakter kan give anledning til, har jeg fundet det rettest at foreslå den ophævet. Jeg vil gerne fremhæve, at der ikke heri ligger nogen underkendelse af betydningen af, at der udfoldes effektive bestræbelser på at begrænse den homoseksuelle ungdomsprostitution. Jeg mener blot, at dette — som berørt i lovforslagets bemærkninger — bør ske med andre midler end den kriminalisering, som blev gennemført ved § 225, stk. 4.

Endelig skal jeg nævne, at jeg har fundet det rigtigst at foreslå en vis skærpelse af strafferammen i § 265, hvis praktiske område navnlig er sager om fremsættelse af trusler.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om udøvelse af erhverv i Grønland.

Bestemmelsen blev i sin tid indsat i lov af 20. maj 1963 om ændringer i lov om udøvelse af erhverv i Grønland med henblik på at optage en drøftelse i folketinget af spørgsmålet om, hvorvidt det måtte være forsvarligt at ophæve erhvervslovens son-

dring mellem danske statsborgere med fast bopæl i Grønland og andre danske statsborgere. Ifølge loven har danske statsborgere med fast bopæl i Grønland som hovedregel eneret på at drive fangst og fiskeri på havet ved Grønland inden for en afstand af 12 sømil fra kysten, men indtil en afstand af 3 sømil fra kysten har dog også andre danske statsborgere ret til at drive jagt og fiskeri uden særlig tilladelse. Inden for de 3 sømil kan danske statsborgere, der ikke er bosat i Grønland, kun opnå tilladelse til at drive fiskeri og jagt i dette farvand efter tilladelse fra ministeriet for Grønland. For så vidt angår udøvelse af erhverv i henhold til næringsbrev, er det i loven bestemt, at kun danske statsborgere, som har haft fast bopæl i Grønland mindst 6 måneder forud for anmeldelsens indgivelse, vil kunne opnå næringsbrev, forudsat at andre betingelser er opfyldt, medens danske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Grønland, har mulighed for at opnå dispensation fra den nævnte 6 måneders frist.

En ophævelse af sondringen mellem danske statsborgere med fast bopæl i Grønland og andre danske statsborgere vil bevirke en afgørende ændring i den hidtil førte erhvervs politik i Grønland. Spørgsmålet om en fremtidig erhvervsudvikling i Grønland har været behandlet i det af ministeriet for Grønland nedsatte Grønlandsudvalg af 1960, og udvalget har i sin i efteråret 1964 afgivne betænkning givet udtryk for, at den nævnte sondring efter udvalgets opfattelse indtil videre bør opretholdes.

Da de i Grønlandsudvalgets betænkning anførte synspunkter ikke har været drøftet i Grønlands landsråd på rådets ordinære samling i 1964, finder jeg det rigtigst, at Grønlands landsråd får lejlighed til at drøfte de i udvalget fremsatte synspunkter og afgive sin udtalelse, forinden lov om udøvelse af erhverv i Grønland tages op til revision. Dette synspunkt er tiltrådt af Grønlands landsråd, og under henvisning hertil foreslås ved nærværende lovforslag revisionsbestemmelsen i loven ændret til folketingsåret 1965-66.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.